

Anar amb peus de plom

Estimats diocesans,

La missió demana astúcia, valentia, però també paciència i prudència. Vaja, que cal «anar amb peus de plom». El meu padrí m'ho havia dit en més d'una ocasió: «per caçar conills no cal tocar tambors». Més clar, l'aigua. El nostre món reclama sovint astúcia i sigil, però som nosaltres els qui no sempre estem a l'alçada. Fem soroll i alterem la nostra pau més immediata.

La dita d'avui, però, no voldria que sonés a un toc d'alerta. De cap de les maneres. Els retrets no ajuden a avançar. S'assemblen a dards enverinats que fan més gran la ferida. La vida cristiana, i en el camp de la missió encara més, ha de ser una expressió clara de salut, d'esperança, de vida. Recordo un cop més que viure cristianament és possible. La fe cristiana és vivible —això sí que és forçar el llenguatge—. Amb aquesta dita, doncs, m'agradaria fer referència a la densitat de la vida cristiana, no com un os dur de rosegat, sinó com un plantejament de vida coherent, consistent i conscient.

Ser cristià no és qüestió d'un moment puntual, sinó que es tracta d'un plantejament global de la pròpia existència. En aquest sentit, els cristians volem viure posant els cinc sentits en tot allò que portem entre mans. Volem deixar una bona empremta allà on som per indicar, anunciar i compartir la joia que vivim: som estimats per Déu. I és que l'amor és la millor medicina que podem consumir per fer el camí de la vida.

Em ve al cap ara aquella interpretació del profeta Daniel —el de l'Antic Testament— davant d'una estàtua que tenia el cap d'or, els braços d'argent, el ventre de bronze, les cames de ferro i els peus de fang. El text sagrat diu que Daniel va parlar «amb tacte i prudència» per donar raó del que de vegades ens passa i no ens hauria de passar. Tots tenim grans propòsits, grans intuïcions i grans idees que no sabem concretar prou. És difícil aterrar. Sovint ens quedem massa enlairats en un món irreal. No podem ser dels qui, en la nostra missió, anem dient què és el que cal fer i no fer-ho.

La quaresma ens convida a centrar la nostra vida en Déu. No deixem passar de llarg aquesta invitació. «Anar amb peus de plom» voldrà dir ser dels qui sabem què fem, què diem i què proposem. I mireu, en el cas que puguem equivocar-nos —perquè això succeeix—, tenim el gran do del perdó. El sagrament de la reconciliació ens permet recomençar el camí, enfortir la fe, salvaguardar l'esperança i gaudir més profundament de l'Amor de Déu.

Em ve al cap el personatge d'una pel·lícula de Martin Scorsese, *Silencio*, que demanava sovint de viure el sagrament del perdó. En la trama de la narració, el perdó sempre era concedit; la pena era que aquell personatge no gaudia de la gravetat ni de la força del perdó. El temps quaresmal, i de fet la vida cristiana, és gràcia, és Amor. Fem-nos conscients del pes i la densitat del perdó que demanem, que rebem i que volem conservar. És cert que som febles, però ni estem dividits en seccions com l'estàtua somiada que va interpretar el profeta Daniel, ni som homes i dones d'una sola peça, com si fóssim realitats uniformes. Sempre ens cal buscar un equilibri. Necessitem, doncs, el perdó, que és expressió sublim de l'Amor, per trobar aquest balanç interior. «Anar amb peus de plom» és donar testimoni de l'Amor, del perdó, de l'esperança que rebem de part d'Aquell que no fa res més que estimar perquè és Amor, només Amor. La missió necessita assaborir sempre la reconciliació com una lliçó divina plena d'humanitat. Que no ens manqui mai la gràcia de ser testimonis fermes de l'Amor. Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Andar con pies de plomo

Estimados diocesanos,

La misión pide astucia, valentía, pero también paciencia y prudencia. En fin, que hace falta «andar con pies de plomo». Mi padrino me lo había dicho en más de una ocasión: «para cazar conejos no hace falta tocar tambores». Más claro, el agua. Nuestro mundo reclama a menudo astucia y sigilo, pero somos nosotros quienes no siempre estamos a la altura. Hacemos ruido y alteramos nuestra paz más inmediata.

El dicho de hoy, sin embargo, no quisiera que sonara a una llamada de alerta. De ninguna manera. Los reproches no ayudan a avanzar. Se parecen a dardos envenenados que agrandan la herida. La vida cristiana, y en el campo de la misión aún más, debe ser una expresión clara de salud, de esperanza, de vida. Recuerdo una vez más que vivir cristianamente es posible. La fe cristiana es vivible —esto sí que es forzar el lenguaje—. Con este dicho, pues, me gustaría hacer referencia a la densidad de la vida cristiana, no como un hueso duro de roer, sino como un planteamiento de vida coherente, consistente y consciente.

Ser cristiano no es cuestión de un momento puntual, sino que se trata de un planteamiento global de la propia existencia. En este sentido, los cristianos queremos vivir poniendo los cinco sentidos en todo aquello que llevamos entre manos. Queremos dejar una buena huella allí donde estamos para indicar, anunciar y compartir la alegría que vivimos: somos amados por Dios. Y es que el amor es la mejor medicina que podemos tomar para recorrer el camino de la vida.

Me viene ahora a la mente aquella interpretación del profeta Daniel —el del Antiguo Testamento— ante una estatua que tenía la cabeza de oro, los brazos de plata, el vientre de bronce, las piernas de hierro y los pies de barro. El texto sagrado dice que Daniel habló «con tacto y prudencia» para dar razón de lo que a veces nos pasa y no debería pasarnos. Todos tenemos grandes propósitos, grandes intuiciones y grandes ideas que no sabemos concretar suficientemente. Es difícil aterrizar. A menudo nos quedamos demasiado elevados en un mundo irreal. No podemos ser de los que, en nuestra misión, vamos diciendo qué es lo que hay que hacer y no hacerlo.

La cuaresma nos invita a centrar nuestra vida en Dios. No dejemos pasar de largo esta invitación. «Andar con pies de plomo» querrá decir ser de los que sabemos qué hacemos, qué decimos y qué proponemos. Y mirad, en el caso de que podamos equivocarnos —porque eso sucede—, tenemos el gran don del perdón. El sacramento de la reconciliación nos permite recomenzar el camino, fortalecer la fe, salvaguardar la esperanza y disfrutar más profundamente del Amor de Dios.

Me viene a la mente el personaje de una película de Martin Scorsese, *Silencio*, que pedía a menudo vivir el sacramento del perdón. En la trama de la narración, el perdón siempre era concedido; la pena era que aquel personaje no disfrutaba de la gravedad ni de la fuerza del perdón. El tiempo cuaresmal, y de hecho la vida cristiana, es gracia, es Amor. Hagámonos conscientes del peso y de la densidad del perdón que pedimos, que recibimos y que queremos conservar. Es cierto que somos débiles, pero ni estamos divididos en secciones como la estatua soñada que interpretó el profeta Daniel, ni somos hombres y mujeres de una sola pieza, como si fuéramos realidades uniformes. Siempre necesitamos buscar un equilibrio. Necesitamos, pues, el perdón, que es expresión sublime del Amor, para encontrar este balance interior.

«Andar con pies de plomo» es dar testimonio del Amor, del perdón, de la esperanza que recibimos de parte de Aquel que no hace otra cosa que amar porque es Amor, solo Amor. La misión necesita saborear siempre la reconciliación como una lección divina llena de humanidad. Que nunca nos falte la gracia de ser testigos firmes del Amor.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida